

Στην ιδιοφυή επιμελήτριά μου, και υπέροχη φίλη,
Carolyn Mays που υπήρξε η φωτεινή πλευρά
της σκοτεινής μου πλευράς για εννέα ολόκληρα χρόνια.

ΑΝΤΡΕΣ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

IntimateLinks > uk > Προσωπικά

Απάντηση: 22547652@indiv.intimatelinksUK.org

Δημοσιεύτηκε: 2013-07-04, 16:17PM GMT

Ψάχνω για Μία Γυναίκα με Ένα Μυστικό

Γεια σας, κορίτσια!

Ψάχνετε μήπως για κάτι που να ξεχωρίζει από τις συνηθισμένες βαρετές αναρτήσεις του τύπου, «Ψάχνω γκόμενα να με ρουφήξει στο ξενοδοχείο»; Αν ναι, το βρήκατε. Εγώ είμαι διαφορετικός. Και αυτή εδώ η ανάρτηση είναι διαφορετική.

Δεν ψάχνω για σεξ ή για σχέση. Είχα αρκετό σεξ στον καιρό μου και είμαι ευτυχισμένος με την παρούσα σχέση μου. Για την ακρίβεια, δεν αναζητώ τίποτε σεξουαλικό και τίποτε ρομαντικό. Τι γυρεύω, λοιπόν, στο Intimate Links; Φαντάζομαι πως γνωρίζετε, αν είστε έξυπνες (και η γυναίκα που γυρεύω είναι ιδιαίτερα ευφυής, το ξέρω αυτό), πως υπάρχουν διάφορα επίπεδα οικειότητας. Υπάρχει η οικειότητα του τύπου βγάζω τα ρούχα μου και πηδιέμαι με τον πρώτο τυχόντα, υπάρχει ο ολοκληρωμένος έρωτας με μία αδερφή ψυχή... και, τέλος, υπάρχει η οικειότητα μεταξύ δύο ατόμων που μοιράζονται ένα μυστικό... ένα σημαντικό μυστικό... ένα μυστικό που έχει μεγάλη σημασία και για τους δύο.

Αυτοί οι δύο λοιπόν ίσως να μην έχουν συναντηθεί ποτέ, ίσως πάλι και να γνωρίζονται — όχι όμως τόσο καλά. Όπως και να έχει, μπορούν να δημιουργήσουν τον δεσμό της κοινής τους γνώσης, μόλις αυτός που έχει ήδη την πληροφορία τη δώσει σε εκείνον που τη ζητά. Σκεφτείτε πόση ανακούφιση θα νιώσετε όταν επιτέλους μοιραστείτε το βάρος που σας πλάκωνε και σας σιγοέτρωγε κατά τη διάρκεια αυτής της παρατεταμένης σιωπής... Ναι: αν είσαι εσύ το άτομο που ψάχνω, τότε θέλεις απεγνωσμένα να μοιραστείς το μυστικό σου με κάποιον.

Και εδώ είναι που μπαίνω εγώ στο παιχνίδι. Είμαι ο έμπιστος φίλος σου, έτοιμος και πρόθυμος να σε ακούσω. Είσαι άραγε εσύ η κάτοχος του μυστικού που θέλω να μάθω; Ας το μάθουμε, κάνοντας μία ερώτηση που μόνο ένα άτομο μπορεί να την απαντήσει: η γυναίκα που ψάχνω. Θα είναι ακαταλαβίστικη σε όλους τους υπόλοιπους. Να με συμπαθάτε... Προτού όμως φτάσω στην ερώτηση, πρέπει να πλάσω το σενάριο.

Φανταστείτε, παρακαλώ, ένα δωμάτιο σε ένα μεγάλο σπίτι της βικτωριανής περιόδου: ένα ευρύχωρο, ψηλοτάβανο υπνοδωμάτιο στον πρώτο όροφο, που χρησιμοποιείται ως βιβλιοθήκη. Το δωμάτιο είναι γεμάτο βιβλία σε εντοιχισμένα ράφια. Βλέπουμε ένα μπλε-καφέ τζουκμπόξ με καμπυλωδείς γωνίες που μοιάζει να έρχεται από μία άλλη εποχή, και είναι πολύ ομορφότερο από αυτά που έχουν διάφορες παμπ, μία πολυθρόνα, μία συρταριέρα, και ένα μακρύ γραφείο με τετράγωνα ξύλινα πόδια και πράσινη γυάλινη επιφάνεια. Στο κέντρο της υπάρχει ένα λάπτοπ: δεν είναι ούτε ανοιχτό, ούτε κλειστό. Η οθόνη του βρίσκεται γερμένη σε γωνία σαράντα πέντε μοιρών, σαν κάποιος να προσπάθησε απρόθυμα να το κλείσει, μα δεν έκανε τελικά τον κόπο να την κατεβάσει εντελώς. Το λάπτοπ είναι περικυκλωμένο από φτηνάρικα στυλό διαρκείας, άδειες και μισογεμάτες κούπες του καφέ και σκόρπια χαρτιά: χειρόγραφες σημειώσεις, προχειρογραμμένες ιδέες.

Σπρωγμένη πίσω από το γραφείο βρίσκεται μία συνηθισμένη μαύρη περιστρεφόμενη πολυθρόνα, πάνω στην οποία κάθεται ένας νεκρός άντρας, με το κεφάλι του γερμένο προς τα αριστερά. Υπήρξε αρκετά γνωστός και —μολονότι δεν έχει κάποια σχέση αυτό— υπερβολικά ελκυστικός: έμοιαζε με τον αξύριστο ήρωα κάποιου σπαγγέτι γουέστερν. Αν έγραφα το όνομά του, οι περισσότεροι θα το αναγνώριζαν. Ίσως μάλιστα κάποιοι θα ανατρίχιαζαν και θα έλεγαν, «Ω! όχι αυτό το χυδαίο κάθαρμα, όχι», ή, πιο ανάλαφρα, «Ποπό, πάει η περιμαντόνα!» Άλλοι πάλι θα σκέφτονταν, «Πόσο τον αγαπούσα — έλεγε αυτά που φοβόμουν να πω εγώ». Το πτώμα μας, βλέπετε, είναι (ήταν) κάποιος που προκαλούσε δυνατά συναισθήματα. Τόσο δυνατά, που προκάλεσαν τη δολοφονία του.

Πώς δολοφονήθηκε; Αυτό είναι το ενδιαφέρον της υπόθεσης. Η δολοφονία εκτυλίχθηκε σε διάφορα στάδια. Πρώτα, το θύμα ακινητοποιήθηκε. Τα χέρια του δέθηκαν με κολλητική ταινία γύρω από τους

καρπούς πίσω από την πλάτη της καρέκλας. Το ίδιο έγινε και με τους αστραγάλους του, που δέθηκαν γύρω από τη βάση της καρέκλας, κάτω από το κάθισμα. Έπειτα, ο δολοφόνος στάθηκε πίσω του και τον χτύπησε στο κεφάλι με ένα βαρύ αντικείμενο, προκαλώντας την απώλεια των αισθήσεών του. Η αστυνομία βρήκε αυτό το αντικείμενο στο πάτωμα δίπλα στο γραφείο του νεκρού: ήταν ένας μεταλλικός ακονιστής μαχαιριών. Το χτύπημα δεν σκότωσε τον διάσημο άντρα (όπως διαβεβαίωσε ο ιατροδικαστής την αστυνομία έπειτα από την αυτοψία), αν και θα μπορούσε να αποβεί ένα εξαιρετικά θανάσιμο όργανο, καθώς είναι αρκετά βαρύ για να κάνει τη δουλειά. Παρά ταύτα, ο δολοφόνος χρησιμοποίησε τον ακονιστή μαχαιριών για να αναισθητοποιήσει το θύμα του — όχι για να το σκοτώσει. Υπήρχε επίσης και ένα μαχαίρι στο δωμάτιο, ωστόσο δεν χρησιμοποιήθηκε στη δολοφονία. Αντίθετα, τοποθετήθηκε επάνω στο πρόσωπο του θύματος με κολητική ταινία. Πιο συγκεκριμένα, είχε μπει επάνω στο στόμα του, κλείνοντάς το εντελώς. Η ταινία —άφθονη— κάλυπτε εντελώς το κάτω μέρος του προσώπου του θύματος, της μύτης συμπεριλαμβανομένης, προκαλώντας του ασφυξία. Η λεπίδα του μαχαιριού, με το πλατύ μέρος της επάνω στο στόμα του άντρα, ήταν αιχμηρή. Η σήμανση εξακρίβωσε πως είχε τροχιστεί σε εκείνο το ίδιο δωμάτιο και οι επιθεωρητές πιστεύουν πως αυτό συνέβη έπειτα από την ακινητοποίηση και την αναισθητοποίηση του θύματος στην καρέκλα.

Στον τοίχο επάνω από το τζάκι, ανάμεσα στις δύο γεμάτες βιβλία κόγχες, κάποιος είχε γράψει με μεγάλα κόκκινα κεφαλαία γράμματα: «ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΝΕΚΡΟΣ». Φαντάζομαι πως ο πρώτος αστυνομικός που έφτασε στο σημείο έριξε μία ματιά στον τοίχο και κατέληξε στο λανθασμένο συμπέρασμα πως οι λέξεις είχαν γραφτεί με το αίμα του νεκρού. Έπειτα, δευτερόλεπτα αργότερα, θα πρόσεξαν έναν κουβά μπογιά και μία βαμμένη κόκκινη βούρτσα στο πάτωμα και θα αναθεώρησαν τη σκέψη τους προς τη σωστή κατεύθυνση: οι λέξεις στον τοίχο είχαν γραφτεί με μπογιά. Το Ρουμπινί Σιντριβάνι 2 της Dulux, για όποιον ενδιαφέρεται για λεπτομέρειες που δεν γνωρίζει ήδη.

Υποθέτω ότι οι επιθεωρητές εξέτασαν το λάπτοπ του νεκρού. Δεν θα αντιμετώπισαν κάποια δυσκολία, καθώς ο δράστης είχε γράψει με κόκκινη μπογιά «Riddy11111» σε μία λευκή κόλλα Α4 που βρισκόταν επάνω στο γραφείο. Ήταν ο κωδικός που χρησιμοποιούσε ο διάσημος άντρας και θα οδηγούσε την αστυνομία κατευθείαν στο

ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του. Εκεί, θα έβρισκαν ένα νέο, αδιάβαστο, μήνυμα από μία επαφή με το όνομα Όχι Λιγότερο Νεκρός, με μία παρόμοια ηλεκτρονική διεύθυνση. Δεν υπήρχαν λέξεις στο μήνυμα, παρά μόνο η φωτογραφία κάποιου που βρισκόταν στο δωμάτιο, δίπλα στο αναίσθητο πλην όχι ακόμη νεκρό θύμα, ντυμένος με μία από εκείνες τις προστατευτικές στολές που βλέπουμε στις σχετικές με επιδημίες ταινίες του Χόλιγουντ — από αυτές που καλύπτουν το κεφάλι και το σώμα. Τα μάτια του δολοφόνου θα φαίνονταν, αν δεν είχε φροντίσει να στραφεί μακριά από τη φωτογραφική μηχανή. Η φωτογραφία έδειχνε ένα εντελώς ανώνυμο άτομο, με το ένα χέρι τεντωμένο (προκειμένου να βγάλει τη φωτογραφία) και με το άλλο να κρατάει ένα μαχαίρι πάνω από το στήθος του αναίσθητου άντρα, με τρόπο που να υποδηλώνει ότι θα του το έμπτηγε. Το μαχαίρι της φωτογραφίας ήταν το ίδιο (ή πανομοιότυπο) με εκείνο που στερεώθηκε με ταινία πάνω στο πρόσωπο του θύματος, οδηγώντας το σε θάνατο από ασφυξία και όχι από αιμορραγία.

Και τώρα ήρθε η ώρα για την ερώτηση. (Για την ακρίβεια, για τις ερωτήσεις). Οπότε, κυρίες μου, την προσοχή σας!

Ο δολοφόνος δεν άφησε τίποτε στην τύχη. Το έγκλημα ήταν σοφά προσχεδιασμένο. Μέρος του σχεδίου ήταν η χρήση ενός μαχαιριού, ενός ακονιστή, κολλητικής ταινίας, κόκκινης μπογιάς, βούρτσας και στολής βιολογικού πολέμου. Ο δολοφόνος προφανώς γνώριζε τον κωδικό για τον υπολογιστή του νεκρού. Πώς άραγε; Επίσης, δεν υπήρχαν στοιχεία παραβίασης στο σπίτι. Το θύμα της άνοιξε λοιπόν να μπει; (Λέω «της» επειδή το προαίσθημά μου λέει πως ήταν γυναίκα. Μήπως ήσουν εσύ;) Τάχα να της είπε ο διάσημος άντρας, «Άντε, δέσε με στην καρέκλα, ρίξε μου μία στο κεφάλι και σκότώσέ με»; Μάλλον απίθανο. Ίσως η δολοφόνος να προσποιήθηκε πως το όλο σκηνικό δεν ήταν τίποτε άλλο από κάποιο ερωτικό παιχνίδι, ή ίσως απλώς εγώ να κάνω ανόητες υποθέσεις γράφοντας αυτές τις αράδες, καθώς το *Intimate Links* είναι το τέλει μέρος για κάτι τέτοιο, το διαδικτυακό λημέρι για κάθε είδους αναζητητές του σεξ.

Αλλά το μεγαλύτερο ερώτημα είναι το εξής: γιατί κάποιος να πάει στο σπίτι του θύματος με ένα μαχαίρι δίχως την πρόθεση να το χρησιμοποιήσει; Επίσης: γιατί να ακονίσεις το μαχαίρι σου στη σκηνή του εγκλήματος αν η μόνη πρόθεσή σου ήταν να το κολλήσεις στο

πρόσωπό του; Γι' αυτό τον σκοπό, ένα στομωμένο μαχαίρι θα έκανε μια χαρά.

Ή, για να το δούμε από άλλη σκοπιά... αν έχεις μαζί σου ένα κοφτερό μαχαίρι και φοράς προστατευτική στολή για να μη λερώσεις τα ρούχα σου με αίμα, και αν ταυτόχρονα τυχαίνει να θέλεις να γράψεις ένα παράξενο μήνυμα με μεγάλα κόκκινα γράμματα στον τοίχο, γιατί να μη μαχαιρώσεις τον τύπο και να γράψεις με το ίδιο του το αίμα; Μήπως επειδή θέλεις να τον σκοτώσεις με ασφυξία; Αλλά και πάλι, γιατί να μην το κάνεις, ας πούμε, με μία πλαστική σακούλα στο κεφάλι του, δένοντάς τη στον λαιμό του για να μην μπαίνει αέρας; Ποιος ο λόγος να χρησιμοποιήσεις μαχαίρι;

Για κάποιο λόγο, ήθελες να σκοτώσεις αυτόν τον άντρα με ένα μαχαίρι, αλλά δίχως να τον μαχαιρώσεις. Γιατί δεν ήθελες να τον μαχαιρώσεις; Και τι σημαίνει η φωτογραφία που έστειλες στο μέιλ του; Γιατί προσπαθείς να επικοινωνήσεις; Θέλεις να μας πεις, «Κοιτάξτε, θα μπορούσα να τον είχα μαχαιρώσει πανεύκολα, μα δεν το έκανα»;...

Συνειδητοποιώ πως μου ξέφυγε και χρησιμοποίησα δεύτερο πρόσωπο όταν μιλούσα για τη δολοφόνο, ενώ θα έπρεπε να χρησιμοποιώ τρίτο. Συγγνώμη, δεν σε κατηγορώ πως σκότωσες κάποιον. Ίσως δεν είσαι εσύ ο δολοφόνος του διάσημου άντρα. Ίσως να εύχεσαι να ήταν ακόμη ζωντανός, να τον αγαπάς, ή τουλάχιστον να τον αγαπούσες. Ήταν εραστής σου; φίλος σου; Δεν είμαι σίγουρος. Το μόνο που ξέρω είναι πως διαβάζεις αυτές τις αράδες και γνωρίζεις τις απαντήσεις στις ερωτήσεις που κάνω. Και θέλεις απεγνωσμένα να πεις σε κάποιον πως τις γνωρίζεις.

Εγώ είμαι αυτός στον οποίο μπορείς να εμπιστευτείς τις πληροφορίες σου. Πήρα ένα μεγάλο ρίσκο με το να μοιραστώ όλα αυτά τα μυστικά, ελπίζοντας να πάρω μία απάντηση από εσένα. Σε παρακαλώ, επικοινωνήσε μαζί μου. Σου υπόσχομαι πως δεν θα σε κρίνω. Είχες τους λόγους σου για ό,τι κι αν έκανες. Είμαι έτοιμος να σε ακούσω και να σε καταλάβω.

Ανυπομονώ να λάβω νέα σου.

Ε (όπως Έμπιστος).

1

Δευτέρα 1 Ιουλίου 2013

Δεν μπορεί να είναι αυτός. Όλοι οι αστυνομικοί φορούν φωσφοριζέ στολές στις μέρες μας. Και πολλοί έχουν ξανθά κυματιστά μαλλιά. Σε λίγο θα γυρίσει, θα δω το πρόσωπό του, και θα γελάσω από μέσα μου που πανικοβλήθηκα.

Μη γυρίσεις, εκτός κι αν είσαι κάποιος άλλος. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, ας είσαι κάποιος άλλος.

Στέκομαι εντελώς ακίνητη, προσπαθώντας να αγνοήσω τις δονήσεις από τα χτυπήματα της καρδιάς μου. Υπάρχει τόσο απόσταση παγιδευμένη μέσα μου. Χιλιόμετρα και χιλιόμετρα. Δεν μπορώ να φτάσω τον εαυτό μου. Μία παράξενη ψευδαίσθηση με κατέλαβε: πως ήμουν, λέει, η καρδιά μου και το αμάξι ήταν το στήθος μου κι εγώ παλλόμουν μέσα του.

Λίγα δευτερόλεπτα είχαν περάσει. Αργά. Ο χρόνος έδειχνε κολλημένος. Κοιτάζω το ρολόι στο ταμπλό και περιμένω μέχρι ο λεπτοδείκτης να μετακινηθεί. Επιτέλους, από 10:52 πάει 10:53, και ανακουφίζομαι λες και θα μπορούσε ο χρόνος να γυρίσει προς τα πίσω.

Τρέλα. Τρέλα.

Στέκεται ακόμα με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μου. Τόσο πολλές λεπτομέρειες είναι ίδιες: τα μαλλιά του, το ύψος του, η κορμοστασιά του, το κίτρινο γιλέκο με τη λέξη ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ τυπωμένη επάνω του...

Αν είναι αυτός, τότε σημαίνει πως πρέπει να έχω κάνει κάποιο λάθος — και είμαι σίγουρη πως κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατόν να έχει συμβεί. Οπότε σίγουρα δεν κάνω λάθος.

Δεν υπάρχει λόγος να ξαναφανεί στη ζωή μου. Δεν θα ήταν δίκαιο, ειδικά όταν προσπαθώ τόσο σκληρά. Από όλους τους ανθρώπους που βρίσκονται στα αυτοκίνητά τους περιμένοντας υπομονετικά, πρέπει να είμαι από τους πιο άμεμπτους, με βάση τουλάχιστον τη σημερινή μου συμπεριφορά: μία μητέρα που πηγαίνει στο σχολείο του γιου της για να του δώσει τη φόρμα της γυμναστικής του, που την είχε ξεχάσει στο σπίτι. Θα μπορούσα να πω, «Δεν βαριέσαι, απλά δεν θα κάνει γυμναστική — ή το πολύ-πολύ ας φορέσει τη σχολική του στολή», μα δεν το έκανα. Ήξερα πως ο Ίθαν θα μισούσε και τις δύο εναλλακτικές λύσεις, οπότε ακύρωσα το ραντεβού με τον κομμωτή μου και ξεκίνησα για το σχολείο, λιγότερο από μία ώρα αφότου είχα μπει στο σπίτι. Και το έκανα δίχως βαρυγκώμια, επειδή θέλω ο γιος μου να είναι χαρούμενος.

Και γι' αυτό τον λόγο ο αστυνομικός μπροστά μου πρέπει να είναι κάποιος άλλος. Δεν μπορεί να είναι αυτός. Ήταν οι τύψεις μου που τον οδήγησαν σε εμένα την τελευταία φορά. Μα σήμερα... σήμερα είμαι αθώα. Και ήμουν αθώα και τις τελευταίες τρεις εβδομάδες.

Τι έγινε λοιπόν; Τον οδήγησαν σε εσένα;

Ωραία, είμαι ανόητη που πέφτω στον πειρασμό να πιστεύω σε προλήψεις, μα τίποτε περισσότερο από αυτό. Τίποτε περισσότερο. Αν είναι πράγματι αυτός, τότε βρέθηκε εδώ, στην οδό Έλμχερστ, κατά τύχη — εντελώς συμπτωματικά, όπως ακριβώς και την τελευταία φορά. Η υπηρεσία του είναι στο Σπίλινγκ. Η οδός Έλμχερστ βρίσκεται στο Σπίλινγκ. Οπότε είναι εντελώς πιθανό να βρίσκεται εδώ για λόγους που δεν έχουν να κάνουν με εμένα.

Η λογική του σκεπτικού είναι ισχυρή — ωστόσο... δεν πείθομαι εύκολα.

Επειδή είσαι προληπτική και ηλίθια.

Αν είναι πράγματι αυτός, τότε σημαίνει πως αισθάνομαι ακόμη τύψεις. Κι αν με δει...

Δεν μπορώ να το αφήσω να συμβεί. Με τίποτε. Αν με δει έστω και για ένα δευτερόλεπτο, τα μάτια του θα τραβήξουν σαν μαγνήτες το κακό από μέσα μου, μέχρι την επιφάνεια του δέρματός μου, και αυτό θα τρέξει σαν ιδρώτας. Και θα με πάει πίσω — πίσω εκεί όπου με βρήκε: στη χώρα αυτών που κινδυνεύουν.

Και δεν μου αξίζει κάτι τέτοιο. Ήμουν καλή για τρεις εβδομάδες και τέσσερις ημέρες. Ακόμα και στη σκέψη μου, όπου κανείς δεν μπορεί να με ελέγξει, δεν είχα ξεφύγει. Μονάχα μία, άντε δύο φορές οι σκέψεις μου είχαν ξεφύγει από τον έλεγχό μου, μα είχα καταφέρει να κλείσω τα στεγανά στο άψε σβήσε.

Στρίψε, στρίψε γρήγορα, προτού σε δει.

Μπορώ να το ρισκάρω;

Πριν από ένα λεπτό βρίσκονταν τουλάχιστον δεκαπέντε αμάξια ανάμεσα στο δικό μου και στο σημείο όπου εκείνος στεκόταν δίπλα στο πεζοδρόμιο, λίγες δεκάδες μέτρα πιο πέρα. Τώρα πρέπει να έχουν μείνει καμιά δεκαριά, όχι περισσότερα. Αν ένας από τους μπροστινούς μου έκανε επιτόπια στροφή, θα έκανα κι εγώ το ίδιο, καθώς ήταν περισσότερο πιθανό να με εντοπίσει αν ήμουν η πρώτη που θα έστριβε. Ίσως να αναγνώριζε το αμάξι μου, τη μάρκα και το μοντέλο, ακόμη και τις πινακίδες. Δεν έχει γυρίσει ακόμη, μα είναι έτοιμος. *Από στιγμή σε στιγμή...*

Η κίνηση προχωρά κάπως. Ναι, σερνόμαστε, μα δεν νομίζω πως θα μου πάρει παραπάνω από δέκα λεπτά για να προσπεράσω αυτό που προκαλεί την καθυστέρηση, ό,τι και να είναι. Το μόνο που μπορώ να δω από τη θέση μου είναι μία αστυνομική. Τη μία στιγμή στέκεται όρθια στον δρόμο και την άλλη σκύβει και εξαφανίζεται από το οπτικό μου πεδίο. Μετά σηκώνεται και πάλι, για να σκύψει ξανά έπειτα από λίγο. Νομίζω πως πρέπει να λέει κάτι στους οδηγούς των αυτοκινήτων που περνούν. Υπάρχει ακόμη ένας αστυνομικός στο πεζοδρόμιο, που μιλά με...

Όχι με αυτόν. Μιλάει σε έναν άντρα που... που δεν είναι αυτός, είναι άλλος — κάνε, Θεέ μου, να μην είναι αυτός.

Ανάπνευσε. Πάρε μία μεγάλη και βαθιά ανάσα.

Δεν μπορώ να το κάνω. Το γεγονός ότι σκέφτομαι σωστά δεν αρκεί για να διώξει τον πανικό μου — όχι όταν αναπνέω κοφτά και γρήγορα όπως τώρα.

Μακάρι να μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Κάτι συνηθισμένο, πιθανότατα, ίσως κάτι γραφειοκρατικό. Μία φορά με είχαν σταματήσει τρεις αστυνομικοί με φωσφορίζοντα γιλέκα, καλή ώρα, που είχαν σταματήσει την κυκλοφορία στην οδό Ρόουντεσλι, στο πλαίσιο μιας έρευνας για την οδηγική συμπεριφορά. Έχω ξεχάσει τι με είχαν ρωτήσει. Εκείνη την ώρα είχα σκεφτεί πως οι ερωτήσεις ήταν βαρετές και ανούσιες. Θυμάμαι πως σκεφτόμουν ότι οι απαντήσεις μου δεν θα ωφελούσαν κανέναν, ωστόσο καλό θα ήταν να απαντούσα ευγενικά.

Το μπροστινό μου αυτοκίνητο άρχισε να κινείται την ίδια στιγμή που ο αστυνομικός στρεφόταν αργά. Βλέπω το προφίλ του για ένα δευτερόλεπτο όλο κι όλο, μα είναι αρκετό. Από το λαρύγγι μου βγαίνει ένας ήχος που μόνο εγώ τον ακούω. Αισθάνομαι ντροπιασμένη.

Αυτός είναι.

Δεν έχω άλλη επιλογή. Δεν σκέφτομαι καν το ενδεχόμενο να περάσω από μπροστά του, καθώς δεν υπάρχει περίπτωση να μη με δει έτσι και οι συνάδελφοί του με σταματήσουν για να μου μιλήσουν. Όχι: η μόνη μου επιλογή είναι να κάνω επitόπια στροφή. Πατάω ελαφρά γκάζι και κάνω προς τα δεξιά, περιμένοντας κάποιο κενό στη διπλανή λωρίδα, που θα μου επιτρέψει να δραπετεύσω. Σε ικετεύω, Θεέ μου. Σε ικετεύω. Θα αισθανθώ πολύ καλύτερα τη στιγμή που θα απομακρύνομαι από κοντά του, δεν το αντέχω να κατευθύνομαι προς το μέρος του.

Αλλά έχω βγει πολύ μπροστά. Πιο πολύ από όσο έπρεπε. Κι έχω πατήσει πάνω στη διαχωριστική γραμμή, και δεν υπάρχει χώρος για να ελιχθώ. Ένα μπλε Τογιάτα περνά από το αντίθετο ρεύμα κορνάροντας. Ο οδηγός του φαίνεται θολά μέσα από το

παρμπρίζ, το πρόσωπό του είναι παγωμένο σε μία έκφραση θυμού. Ο ήχος είναι συνεχής: ο ήχος ενός εξαπαλμου. Από την άλλη, δεν είμαι σίγουρη αν ακούω την ηχώ του ή αν δεν τον επαναλαμβάνω εγώ η ίδια μέσα στο κεφάλι μου. Από τον φόβο μου. Ο φόβος μου: έχει αρχίσει να απλώνεται με ρυθμικούς παλμούς στο κορμί μου, ξεκινώντας από το στήθος, για να απλωθεί στον λαιμό και στο σβέρκο μου, και για να κατέβει ύστερα ως το στομάχι μου. Σφυροκοπά τα αφτιά και το δέρμα του προσώπου μου — μπορώ να τον νιώσω ακόμη και μέσα στα μαλλιά μου.

Δεν υπάρχει περίπτωση ο ήχος της κόρνας να μην κάνει έναν —οποιοδήποτε— αστυνομικό να γυρίσει και να δει τι ήταν αυτό που συνέβαινε.

Εντάξει. Εντάξει. Όλα καλά. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Πόσο πιθανό είναι, πια, να θυμάται τον αριθμό κυκλοφορίας του αυτοκινήτου μου; Θα δει απλά ένα ασημί Άουντι, δίχως να σκεφτεί κάτι ανησυχητικό. Είμαι σίγουρη πως βλέπει ασημί Άουντι όλη μέρα.

Κρατώ το πρόσωπό μου λοξά, σε γωνία, για να μην μπορέι να με δει, με τα μάτια μου καρφωμένα στην άλλη μεριά του δρόμου, ψάχνοντας απεγνωσμένα για κάποιο κενό στην κίνηση. Ένα δευτερόλεπτο, δύο, τρία...

Μην κοιτάς. Θα βλέπει προς το μέρος σου. Μην τον κοιτάξεις στα μάτια: αυτό έχει σημασία. Να μην τον δεις να σε κοιτάζει...

Ελπétουs, άνοιξε ένα κενό στο οποίο μπορούσα να χωθώ. Στρίβω το αμάξι και διασχίζω την Έλμχερστ προς την κατεύθυνση του κέντρου του Σπίλινγκ, βλέποντας ό,τι είχα δει πριν από μερικά λεπτά, απλώς τώρα με την αντίθετη σειρά: το ανθοπωλείο, την Γκαλερί Τέχνης, το σπίτι με το πράσινο τροχόσπιτο σταθμευμένο από έξω, που μοιάζει σαν ψυγείο με ρόδες. Όλα αυτά τα γνώριμα πράγματα έμοιαζαν συνηθισμένα και σίγουρα όχι απειλητικά όταν τα προσπερνούσα πριν από μερικά λεπτά. Τώρα όμως τα περιβάλλει κάτι εξωπραγματικό. Μοιάζουν μέρος ενός σκηνικού. Σαν να είναι συνένοχοι

κάποιου σκοτεινού παιχνιδιού στο οποίο είμαι εκ των προτέρων καταδικασμένη να χάσω.

Ζαλισμένη και ζεστή σαν να είχα πυρετό, στρίβω αριστερά, στο πάρκινγκ της βιβλιοθήκης, και σταθμεύω στην πρώτη ελεύθερη θέση: εκείνη που ο Άνταμ και εγώ αποκαλούμε «θέση του γκόλφερ», επειδή το σύμβολο που είναι σχεδιασμένο στην ασφαλτο σε εκείνο το σημείο μοιάζει περισσότερο με μπαλάκια του γκολφ παρά με καροτσάκι.

Ανοίγω την πόρτα με δάχτυλα μουδιασμένα, σαν να είναι κομμάτια ξύλο μπηγμένα επάνω μου, και ανασαίνω βαριά. Ζεσταίνομαι υπερβολικά, ο ιδρώτας κυλάει ποτάμι επάνω μου — και φυσικά δεν ευθύνεται ο καιρός για αυτό.

Γιατί νιώθω έτσι; Κανονικά έπρεπε να είχα αφήσει τον πανικό μου στην οδό Έλμχερστ. Σε εκείνον. Δίπλα του.

Σύνελθε. Τίποτα δεν έγινε. Δεν συνέβη απολύτως τίποτα.

«Μη μου πεις ότι θα το αφήσεις εκεί. Πάρ' το αμάξι σου και δρόμο».

Ανασήκωσα το βλέμμα μου. Μία νεαρή γυναίκα με πυρό-ξανθα μαλλιά και κοντή φράντζα με κοιτάζει. Φαντάζομαι πως η ερώτηση έγινε από εκείνη, καθώς δεν υπάρχει κάποιος άλλος τριγύρω. Εκείνη την ώρα δεν έχω την ψυχική δύναμη να της εξηγήσω την κατάσταση. Τα λόγια σχηματίζονται στο μυαλό, αλλά όχι στα χείλη μου. Δεν θα παρκάρω. Απλώς πρέπει να κάνω ένα διάλειμμα μέχρι να είμαι σε θέση να ξαναπιάσω το τιμόνι. Και μετά θα φύγω.

Είμαι ακόμη τόσο σοκαρισμένη από την τρομακτική εμπειρία στην Έλμχερστ, που ξεχνώ ότι βρίσκεται εκεί, μέχρι τη στιγμή που λέει, «Αυτή η θέση είναι για μαμάδες που έχουν τα παιδιά τους μαζί. Δεν βλέπω κανένα παιδί μαζί σου, οπότε πήγαινε να παρκάρεις κάπου αλλού».

«Συγγνώμη... σε ένα λεπτάκι. Θα φύγω σε ένα λεπτάκι. Ευχαριστώ».

Της χαμογελώ, ευγνώμων που μου πήρε για λίγο τη σκέψη και μου θύμισε πως βρισκόμουν ακόμη στον δικό μου κόσμο:

τον κόσμο των πραγματικών και ενοχλητικών προβλημάτων του παρόντος.

«Και γιατί όχι τώρα;» μου λέει.

«Γιατί... δεν νιώθω...»

«Έχεις παρκάρει σε θέση για μαμάδες με παιδιά. Τυφλή είσαι και δεν μπορείς να δεις τη σήμανση;» Είναι υπερβολικά επιθετική — ασυνήθιστα, άδικα επιθετική. «Κουνήσου! Υπάρχουν άλλες πενήντα θέσεις ελεύθερες».

«Και οι μισές είναι θέσεις για μητέρες με παιδιά», της λέω, κοιτάζοντας τις κίτρινες διαγραμμίσεις πάνω στην ασφαλτο, παράλληλα με το αμάξι μου. Ναι, υπήρχαν δεκάδες κενές θέσεις. «Δεν παίρνω τη θέση κανενός αν κάτω δυο λεπτά εδώ. Συγγνώμη, μα δεν αισθάνομαι και τόσο καλά».

«Δεν ξέρεις τι κίνηση θα έχει σε λίγο», συνέχισε η κυρία εισαγγελέας. «Οι θέσεις μπορεί να γεμίσουν». Περνά τα δάχτυλά της από την κοντή φράντζα της, κάνοντας σαν να θέλει να τη σπρώξει προς τα δεξιά, ωστόσο η φράντζα είναι υπερβολικά κοντή και τελικά παραμένει εκεί, κολλημένη στο μέτωπό της.

«Δουλεύεις στη βιβλιοθήκη;» τη ρωτάω. Δεν έχω ξαναδεί βιβλιοθηκάριο με ψηλοτάκουνες μπότες από δέρμα κροκοδείλου, μα φαντάζομαι πως όλα είναι πιθανά.

«Όχι, μα μπορώ να πάω μέσα και να φέρω κάποιον που όντως εργάζεται εδώ, έτσι και δεν μετακινηθείς».

Τι στο καλό είναι τότε; Καμιά ακτιβίστρια που φροντίζει να καλύπτονται από μητέρες με παιδιά οι θέσεις που προορίζονται για μητέρες με παιδιά; Είμαστε σοβαροί; Η ίδια, πάντως, δεν έχει μαζί της ούτε παιδιά, ούτε βιβλία, ούτε κάποια τσάντα αρκετά μεγάλη για να χωράει βιβλία. Τι δουλειά, λοιπόν, έχει εδώ, στο πάρκινγκ της βιβλιοθήκης;

Όρμα στην ηλίθια, μου λέει η φωνή στο κεφάλι μου· ξέρω ωστόσο πως δεν πρέπει να την ακούσω. *Πλάκωσέ την*.

«Έχω δύο ερωτήσεις», της λέω ψυχρά. «Ποια στο διάολο πιστεύεις πως είσαι; Και ποια στο διάολο *είσαι*, τελικά;»

«Δεν έχει σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι πως βρίσκεισαι σε λάθος θέση».

«Δες την πινακίδα», της λέω. Και, για να τη βγάλω από τον κόπο να γυρίσει και να διαβάσει, της τη διαβάζω εγώ: «“Αυτές οι θέσεις προορίζονται για ανθρώπους με παιδιά”. Σαν κι εμένα. Έχω δύο παιδιά. Μπορώ να σου δείξω φωτογραφίες. Μπορώ να σου δείξω και την ουλή από την καισαρική, αν θες».

«Εννοεί για ανθρώπους που έχουν μαζί τους παιδιά στο αυτοκίνητο. Θέλεις να φέρω τη βιβλιοθήκاريو;»

«Ναι, αμέ — κανένα πρόβλημα». Χάρη στην ενοχλητική γυναίκα, αρχίζω και αισθάνομαι καλύτερα. Αρχίζω και το απολαμβάνω. «Μπορεί να μας πει τι πιστεύει εκείνη πως σημαίνει η πινακίδα, και στη συνέχεια θα της πω κι εγώ τι σημαίνει και θα της εξηγήσω τη διαφορά. “Ανθρωποι με παιδιά” σημαίνει “γονείς”. Αυτοί που έχουν δημιουργήσει απογόνους, που έχουν τεκνοποιήσει, που έχουν κάνει παιδιά. Δεν υπάρχει κάτι σε αυτή την πινακίδα που να λέει πως τα παιδιά είναι απαραίτητο να υπάρχουν σε αυτό το σημείο μαζί με τους γονείς τη συγκεκριμένη στιγμή. Αν έλεγε, “Αυτή η θέση προορίζεται για ανθρώπους με παιδιά που τα έχουν μαζί τους αυτή τη στιγμή στο πάρκινγκ της βιβλιοθήκης”, τότε θα άλλαζε το πράγμα. Αλλά, αφού δεν λέει κάτι τέτοιο...» Ανασήκωσα τους ώμους.

«Μάλιστα», ξέσπασε η Φράντζα. «Για περίμενε εδώ!»

«Να περιμένω στη θέση από την οποία επέμενες να φύγω;» φωνάζω καθώς εκείνη προχωρά βιαστικά προς τη βιβλιοθήκη. «Θες να μη φύγω τώρα; Τι έγινε; Αλλάξαμε γνώμη;»

Μου δείχνει το μεσαίο της δάχτυλο καθώς συνεχίζει να περπατά. Δεν απαντάει.

Είχα μεγάλη λαχτάρα να περιμένω και να τσακωθώ με τη βιβλιοθήκاريو —να τσακωθώ με όλες τους, αν ήταν δυνατόν—, μα, καθώς επέστρεψα στον φυσιολογικό εαυτό μου, θυμήθηκα για ποιο λόγο είχα φύγει από το σπίτι: για να δώσω στον Ίθαν τη φόρμα του. Καλύτερα να πήγαινα σιγά-σιγά. Θα ανησυχούσε μέχρι να την έπαιρνε στα χέρια του.

Απρόθυμα, κλείνω την πόρτα, βγαίνω από το πάρκινγκ και πηγαίνω προς την οδό Σίλσφορντ. Θα πάω στο σχολείο από το Άνω Χέκενκοτ. Είναι υπερβολικά μεγάλη παράκαμψη, με δρόμους μια σταλιά, θεόστενους, έτσι που, αν έρθει κάποιιο αυτοκίνητο από την αντίθετη κατεύθυνση, πρέπει να πας με την όπισθεν για ένα χιλιόμετρο και βάλει. Συνήθως όμως δεν συναντάς κανέναν. Και είναι η μόνη διαδρομή που δεν περνά από την Έλμχερστ.

Το ρολόι με πληροφορεί πως είναι 11:10. Βγάζω το κινητό μου από την τσάντα, τηλεφωνώ στο σχολείο και τους ζητώ να πουν στον Ίθαν πως έρχομαι, να μην ανησυχεί. Κάνω τα παραπάνω ενόσω οδηγώ, γνωρίζοντας πως κανονικά δεν έπρεπε να το κάνω αυτό, ήταν επικίνδυνο και παράνομο, και ελπίζοντας πως θα τη γλιτώσω. Ανάβω τσιγάρο και αναρωτιέμαι εάν ήταν δυνατόν να είμαι ταυτόχρονα και καλή μητέρα και κακός άνθρωπος: κάποια που ηδονίζεται να τσακώνεται με αγνώστους σε πάρκινγκ, που λέει ψέματα, που μπλέκεται με την αστυνομία και που σχεδόν καταστρέφει και τη δική της ζωή και τη ζωή της οικογένειάς της, που σκέφτεται, «Άντε γαμήσου» όποτε κάποιος της υποδεικνύει πως παραβιάζει κάποιο κανόνα.

Αφήνω ένα μακρύ αναστεναγμό να ξεφύγει από το ανοιχτό παράθυρο, καθώς φυσάω τον καπνό του τσιγάρου μου. Στον Ίθαν αξίζει μία μητέρα δίχως μυστικά, μία μητέρα που θα τον πήγαινε στο σχολείο δίχως να έχει ανάγκη να κρυφτεί από κανέναν. Αντ' αυτής, έχει εμένα. Σύντομα πάντως θα έχει και τη φόρμα του. Και σίγουρα θα μπορούσε να του είχε τύχει κάποια χειρότερη. Και, ναι, είμαι αποφασισμένη να κάνω τον εαυτό μου καλύτερο.

Τρεις εβδομάδες και τέσσερις ημέρες. Ένα απλό καβγαδάκι με μία φαντασμένη ηλίθια δεν μετρά για ολίσθημα, κατέληξα, την ίδια στιγμή που έλεγα στον εαυτό μου πως δεν έπρεπε να επιτρέψω να συμβεί κάτι τέτοιο. Πως όφειλα να είμαι πιο ταπεινή στο μέλλον, ακόμη και αν με προκαλούσαν. Λιγότερο

τσαμπουκαλού, πιο... πιο κανονική. Όπως και οι άλλες μανάδες. Ελπίζω, τουλάχιστον, να είμαι λιγότερο βαρετή από δαύτες. Δεν θέλω να γίνω ποτέ κάποια που λέει, «Ένα σπίτι δεν είναι σπίτι δίχως ένα σκυλάκι», ή, «Δεν ξέρω γιατί κάνω τον κόπο να πηγαίνω στο γυμναστήριο — σαράντα λεπτά τρέξιμο στον διάδρομο και το πρώτο που κάνω μόλις γυρίσω σπίτι είναι να γουρουνιάσω τρώγοντας ένα κουτί μπισκότα». Θέλω να είμαι ασφαλής και έντιμη σαν κι αυτές, απλώς πιο συναρπαστική. Είναι άραγε δυνατόν;

Μου αρέσει να πατάω και στις δύο βάρκες. Ναι... Αυτό είναι το πρόβλημά μου.

Με το που φτάνω στο σχολείο, μου παρουσιάζεται η ευκαιρία να δοκιμάσω τη νέα μου φιλοσοφία που απαγορεύει τους τσακωμούς. «Δεν προτείνουμε να μπαίνουν στις τάξεις οι γονείς», μου λέει μία γραμματέας που δεν την είχα δει ποτέ μέχρι τότε, φράζοντάς μου τον δρόμο.

Από τότε; Είχα μπει στην τάξη και της Σόφι και του Ίθαν πάμπολλες φορές. Κανείς δεν είχε διαμαρτυρηθεί.

«Δημιουργεί συναισθηματικό φορτίο στο παιδί εάν ο γονιός μπει στην τάξη κατά τη διάρκεια του μαθήματος», μου εξηγεί. «Μερικά σκέφτονται, “Κοίτα, η μαμά ή ο μπαμπάς είναι εδώ, ίσως με πάρουν σπίτι”, και στενοχωριούνται όταν η μαμά ή ο μπαμπάς φεύγουν δίχως εκείνους».

«Σας υπόσχομαι πως ο Ίθαν δεν θα στενοχωρηθεί». Της χαμογελώ ευγενικά. «Απλώς θα αισθανθεί ανακούφιση που πήρε τη φόρμα του». *Και φυσικά, μιας και θέλει να συμμετάσχει στα απογευματινά παιχνίδια, δεν θα περιμένει να φύγει και να χάσει το μάθημα της φυσικής αγωγής, για το οποίο χρειάζεται τη φόρμα του, βλαμμένη.* «Δεν υπάρχει λόγος να μην του τη δώσω η ίδια», προσθέτω, με έναν —ελπίζω— θετικό τόνο. «Θα σας βγάλω και από τον κόπο».

«Νίκη!» φώναξε κάποια γυναίκα με τσιριχτή φωνή, που θα ταίριαζε περισσότερο σε μαζορέτα, παρά σε δασκάλα. *Διόρθωση: διευθύντρια.*

Οι ώμοι μου λύθηκαν από την ανακούφιση· όλα θα πήγαιναν καλά, ήμουν βέβαιη. Η Κέιτ Ζίλμπερ εμφανίστηκε: με ύψος που μόλις και ξεπερνά το ένα μέτρο και πενήντα εκατοστά, κοντούλα σαν δεκάχρονο κοριτσάκι, είναι ίσως το πιο αδιάκριτο άτομο που έχω συναντήσει επαγγελματικά. Η Κέιτ επιμένει να την αποκαλούν «διευθύντρια», όπως αναγράφεται στην πινακίδα που είναι αναρτημένη στην πόρτα του γραφείου της. Κάποτε μου είχε περιγράψει τον εαυτό της ως μεγαλομανή. Σύντομα ανακάλυψα πως δεν υπερέβαλλε.

«Είναι η φόρμα γυμναστικής του Ίθαν;» με ρωτά. «Εντάξει, Ίζι, μπορούμε να βάλουμε τους κανόνες στην άκρη για αυτή τη φορά. Για την ακρίβεια, μπορώ να τους βάζω στην άκρη όποτε μου κάνει κέφι, μιας και διοικώ αυτό το σχολείο — πλεονεκτήματα της δουλειάς, βλέπεις. Δεν είναι σωστό να ανησυχεί η Νίκη για το αν παραδόθηκε η φόρμα ή όχι, έτσι δεν είναι;»

Η Ίζι ανασήκωσε άτσαλα τους ώμους και επέστρεψε στο γραφείο της.

Η Κέιτ με έβγαλε από το γραφείο και με οδήγησε σε έναν άδειο διάδρομο. Μόλις με ξεμονάχιασε, είπε: «Και πολύ αμφιβάλλω εάν η Ίζι μπορεί να τη δώσει στον γιο σου. Μερικές φορές πιστεύω πως είναι λοβοτομημένη».

«Αλήθεια;» Πρέπει να σταματήσω να τη ρωτώ αν σοβαρολογεί. Συνέχεια πιστεύω πως αστειεύεται και πάντα κάνω λάθος. Δεν είμαι συνηθισμένη να ακούω τους ανθρώπους που δουλεύουν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση να εννοούν αυτά που λένε, όπως η Κέιτ Ζίλμπερ. Πάντως, το Φριθ Λέιν είναι το καλύτερο ιδιωτικό σχολείο στο Κάλβερ Βάλι, και η Κέιτ έχει το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης γι' αυτό. Θα μπορούσε να τρίψει μπαγιάτικα αυγά στο πρόσωπο γονέων και βουλευτών και κανείς να μην της πει τίποτα.

«Θα σου πω μία κουβέντα». Με κοιτάζει με τη σουβλερή ματιά της. «Αν θέλεις να δώσεις στον Ίθαν τη φόρμα του επειδή δεν εμπιστεύεσαι κάποιον άλλον, τότε όλα καλά. Μα, αν θέλεις να του ρίξεις μία γρήγορη ματιά για να δεις αν είναι εντάξει... τότε δεν θα τα πάμε και τόσο καλά».

«Και γιατί όχι;» ρωτάω.

«Αν υποκύψεις στο άγχος σου, θα αγχώσεις και τον Ίθαν. Χρειάζεται τη φόρμα του, και του την έφερες. Το πρόβλημα λύθηκε». Μου σφίγγει το μπράτσο δυνατά. «Δεν είναι ανάγκη να τον δεις, Νίκι. Θα δεις μονάχα θλίψη στο βλέμμα του, είτε υπάρχει είτε όχι, και θα αρχίσεις και εσύ να νιώθεις το ίδιο. Αν σου χαμογελάσει, θα πιστέψεις πως προσποιείται για να μην καταλάβουν τίποτα οι νέοι του φίλοι. Αν δεν χαμογελάσει, θα φανταστείς πως κάτι μέσα του τον βασανίζει. Δεν έχω δίκιο;»

Αναστέναξα. «Ναι...»

«Γιατί να μην του πάω εγώ τη φόρμα, λοιπόν;» μου πρότεινε. «Είμαι το πιο αξιόπιστο άτομο στον πλανήτη. Το ξέρεις, δεν το ξέρεις; Είμαι πιο αποτελεσματική ακόμη κι από εσένα».

«Εντάξει». Χαμογέλασα και της έδωσα την τσάντα. Αυτή η μικροσκοπική, πανέξυπνη γυναίκα με την τσιριχτή φωνή, που τη γνώριζα τόσο λίγο, είχε το ταλέντο να με κάνει να νιώθω δέκα φορές καλύτερα. Και, κάθε φορά που το κατάφερνε, δεν μπορούσα να μη σκεφτώ τη Μελίσα, που προκαλεί πάντοτε το αντίθετο αποτέλεσμα, αν και είναι η πιο κοντινή μου φίλη.

«Σε ευχαριστώ». Η Κέιτ μού γύρισε την πλάτη και άρχισε να απομακρύνεται, αλλά ξαφνικά στράφηκε πάλι προς το μέρος μου. «Ο Ίθαν είναι μια χαρά, να το ξέρεις. Θα είναι χαρούμενος εδώ, όπως και η Σόφι, θα το δεις. Σε κάποια παιδιά παίρνει παραπάνω χρόνο μέχρι να δημιουργήσουν συναισθηματικούς δεσμούς και να προσαρμοστούν σε ένα νέο περιβάλλον, αυτό είναι όλο. Τα άλλα παιδιά τού κάνουν παρέα και τον φροντίζουν, ακόμη περισσότερο από ό,τι το προηγούμενο εξάμηνο. Είναι σκέτοι γλύκες. Έχει κάνει πολλούς νέους φίλους».

«Ο Ίθαν πάντοτε ήταν πιο ευαίσθητος από τη Σόφι», της είπα. «Δεν μπορεί να διαχειριστεί τόσο καλά τις αλλαγές». *Κι ενώ η μητέρα του το γνωρίζει, φρόντισε να τον πάρει από το σχολείο όπου ήταν ευτυχισμένος. Δύο εξάμηνα αργότερα, ακόμη μου λέει τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα πως ποτέ δεν θα αγαπήσει αυτό το σχολείο όσο το παλιό του. Πως, όσους φίλους και να κάνει, ο Όλιβερ, τον οποίο άφησε όταν φύγαμε από το Λονδίνο, θα παραμείνει ο μοναδικός καλύτερος φίλος του, ακόμη και αν δεν τον ξαναδεί ποτέ.*

«Νίκι». Ακόμη μία βλοσυρή ματιά. «Ο Ίθαν είναι μια χαρά. Αραιά και πού αγχώνεται για μερικά πράγματα. Πολλά παιδιά περνούν την ίδια φάση. Δεν είναι κάτι σοβαρό. Ωστόσο, το δικό σου άγχος... Καλύτερα να πας σε κάποιον τρελογιατρό να σε κοιτάξει, γλυκιά μου», κατέληξε με ένα χαμόγελο.

«Κέιτ... θα...» Η φωνή μου σπάει. Τι στο καλό σκέφτομαι; Δεν μπορώ να της πω τίποτα. Δεν μπορώ να το πω σε κανέναν, ποτέ.

«Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα».

«Ναι, εμένα μου λες. Δεν μπορείς να ξεκινάς να μου λες κάτι κι έπειτα να σταματάς. Πες μου, ειδάλλως θα αποβάλω το παιδί σου».

«Απλώς... απλώς περνάω μία περίοδο άγχους τώρα τελευταία, αυτό είναι όλο. Συνήθως δεν είμαι τόσο νευρική».

Η Κέιτ ανασήκωσε ένα καλοσχηματισμένο φρύδι. «Δεν με κοροϊδεύεις, Νίκι. Δεν ήταν αυτό που ήθελες να μου πεις».

Η επιθυμία μου να της πω κάτι, οτιδήποτε, είναι σχεδόν ακατανίκητη. «Σου είπα ψέματα».

«Αχά, τώρα φτάνουμε στο ζουμί». Έρχεται κοντά μου, τρίβοντας τα χέρια της. Κανένας από όσους γνωρίζω δεν θα έκανε έτσι γνωρίζοντας πως μόλις τον είχα εξαπατήσει. «Και σχετικά με τι μου είπες ψέματα;»

«Την πρώτη μέρα που ήρθα να δω το σχολείο», ξεκίνησα, «με ρώτησες για ποιο λόγο θέλαμε να μετακομίσουμε από το Λονδίνο στο Σπίλινγκ».

«Και είπες ό,τι και οι περισσότεροι που έρχονται από το Λονδίνο: επειδή εδώ έχει καλύτερα σχολεία, μεγαλύτερους κήπους, καθαρότερο αέρα, ζωή κοντά στη φύση και όλα τα σχετικά. Κάθε φορά που κάποιος γονιός μου τα λέει αυτά σκέφτομαι, “Περιμένετε μέχρι το παιδί σας να γίνει δεκατεσσάρων και να περιφέρεται μαστουρωμένο σε αυτά τα απέραντα λιβάδια που σας ξετρελαίνουν, επειδή εδώ δεν υπάρχει κάτι καλύτερο να κάνει”».

Γέλασα. «Είσαι τόσο ειλικρινής με τους γονείς;»

Η Κέιτ σκέφτηκε καλά την ερώτησή μου προτού απαντήσει: «Το διατυπώνω πιο προσεκτικά σε όσους είναι κάπως τζόρες. Λοιπόν, για πες μου για το ψέμα σου τώρα».

«Ο πραγματικός λόγος για τον οποίο μετακομίσαμε εδώ ήταν καθαρά εγωιστικός, δεν είχε να κάνει με τον αέρα και τους κήπους. Δεν σκεφτόμουν τα παιδιά ή τον άντρα μου, παρά μόνο εμένα».

«Καλά μέχρι εδώ», είπε η Κέιτ.

«Καλά;»

«Φυσικά. Ξέρεις, πολλές φορές φανταζόμαστε πως γνωρίζουμε πώς αισθάνονται οι άλλοι και υποθέτουμε πως ξέρουμε τι είναι το καλύτερο γι’ αυτούς — κι έτσι γίνονται τα περισσότερα λάθη. Κανένας δεν ξέρει τις ανάγκες μας καλύτερα από εμάς τους ίδιους». Ρίχνει μία ματιά στο ρολόι της. «Κάνε τον εαυτό σου χαρούμενο αν μπορείς, άσε τους άλλους να κάνουν το ίδιο, και γενικώς ο καθένας ας φροντίζει τον εαυτό του. Λοιπόν, γιατί μετακομίσατε στο Σπίλινγκ;»

Κουνάω το κεφάλι μου και κοιτάζω αλλού. «Δεν έχει σημασία. Αφ’ ης στιγμής ήρθαμε, άσ’ το, δεν έχει πια κάποια σημασία. Ειρωνικό, έτσι δεν είναι; Απλώς ήθελα να μάθεις πως αυτός είναι ο λόγος που αγχώνομαι με τον Ίθαν».

«Το καταλαβαίνω», είπε η Κέιτ. «Η δυστυχία του είναι η τιμωρία σου. Δεν πιστεύεις πως μπορείς να αποφύγεις την τιμωρία επειδή ήσουν εγωίστρια, άρα και ο Ίθαν θα πρέπει να υποφέρει μαζί σου».

«Κάτι τέτοιο...» μουρμούρισα.

«Δεν θα σκεφτόμουν έτσι, αν ήμουν στη θέση σου. Οι γυναίκες πρέπει να είναι αδιάστακτες και εγωίστριες. Και ξέρεις γιατί; Επειδή οι άντρες είναι αδιάστακτοι και εγωιστές, το ίδιο και τα παιδιά. Θα γίνεις δούλα και των δύο, εκτός κι αν γίνεις κι εσύ εγωίστρια».

Συνειδητοποίησα πως κοιτούσα το αριστερό της χέρι, για να δω αν φορούσε βέρα. Δεν είχα προσέξει ποτέ αν φορούσε, και το όνομά της δεν πρόδιδε κάτι: είναι η Δρ Ζίλμπερ, όχι κυρία ή δεσποινίς. Τελικώς, ναι: φοράει μία λεπτή βέρα — από πλατίνα μάλλον. Το δέρμα γύρω της είναι ροζ, ερεθισμένο και ξεραμένο, σαν να είναι αλλεργική.

«Άκου, Νίκι, όσο και να θέλω να συνεχίσουμε τη συζήτηση για τον λόγο που σε ανάγκασε να μετακομίσεις, πρέπει να πηγαίνω. Υπάρχουν ακόμη μέλη του προσωπικού μου που πρέπει να παίρνουν τον δρόμο για το ταμείο ανεργίας». Έκανε ένα νεύμα, δείχνοντας την Ίζι. «Και δεν μπορώ να χαζολογάω μέχρι να διορθωθεί αυτό. Πρώτα, όμως, θα δώσω στον Ίθαν τη φόρμα του».

Την ευχαρίστησα και επέστρεψα στο αυτοκίνητό μου, πιο αισιόδοξη από όσο ήμουν εδώ και αρκετό καιρό.

Ίσως να μην είχε συμβεί κάτι τρομερό, όπως πίστευα. Ίσως και να μην ήμουν η πιο ένοχη γυναίκα παγκοσμίως. Αν το έλεγα στην Κέιτ, το πιθανότερο θα ήταν να γελούσε και να έλεγε, «Μπα σε καλό σου, τι ιστορία κι αυτή!» με τον ευχάριστο μισοειρωνικό τρόπο της. Είμαι τόσο συνηθισμένη στις αυστηρές ματιές της Μελίσα, στα σφιγμένα χείλη της και, πιο πρόσφατα, στην άρνησή της να ακούσει, μα είναι μονάχα ένα άτομο. Το λάθος άτομο για να μοιραστείς μαζί του ένα μυστικό σοβαρότερο από το τι πήρες δώρο στα γενέθλια κάποιου.

Το συμπέρασμα που προσπαθούσα μετά μανίας να αποφύγω έλαμπε πεντακάθαρα με ζωηρά χρώματα μέσα στο σκοτάδι του μυαλού μου: έπρεπε να παρατήσω τη Μελίσα και να βρω μία νέα φίλη. Μία καλύτερη φίλη. Ναι, δεν μπορώ να της

ξεφύγω —τα έχει καταφέρει να μας ενώσει για πάντα, άσχετο που δεν ήταν αυτή η πρόθεσή της—, ωστόσο στο μυαλό μου μπορώ να την υποβιβάσω στον βαθμό της απλής γνωστής. Δεν θα μάθει ποτέ ότι το έκανα, αν δείχνω φιλική μαζί της. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποια ιστοσελίδα για να βρεις νέους καλύτερους φίλους. Εάν ναι, λογικά θα είναι γεμάτη ανθρώπους που θα παραβλέπουν τον πλατωνικό χαρακτήρα της και θα ψάχνουν νέους σεξουαλικούς παρτενέρ.

Η Κέιτ Ζίλμπερ δεν θα άφηνε μία απλή συνάντηση με έναν αστυνομικό να τη σταματήσει και να μην έκανε αυτό που έπρεπε και ήθελε να κάνει. Δεν θα ντρεπόταν και δεν θα φοβόταν μην την πιάσουν. Αμφιβάλλω εάν θα εξαφανιζόταν από τη ζωή του Γκάβιν δίχως αντίο ή χωρίς κάποια εξήγηση, όπως έκανα εγώ.

Το πιο δίκαιο που μπορούσα να κάνω για εκείνον και την οικογένειά μου — αυτό είχα πει στον εαυτό μου.

Ψεύτρα. Δειλή.

Του οφείλω μία εξήγηση. Για οποιονδήποτε ανόητο και τρελό λόγο, είχε υπάρξει σημαντικός για μένα για κάποιο διάστημα. Νοιαζόμουν για εκείνον και πιστεύω πως κι εκείνος νοιαζόταν για μένα.

Διασχίζω τη λεωφόρο Σίλσφορντ με το παράθυρο ανοιχτό, σκεπτόμενη την περίπτωση να επικοινωνήσω μαζί του. Θα ήταν, άραγε, φρόνιμο να του στείλω μονάχα ένα μείλ προκειμένου να του πω ότι η εξαφάνισή μου δεν ήταν δικό του λάθος, πως δεν είχε κάνει κάτι στραβά;

Όχι. Δεν θα ήταν μονάχα ένα μήνυμα. Θα πιανόμουν ξανά στο αγκίστρι.

Χρειάστηκε να επιστρατεύσω όλη μου τη δύναμη για να ξεκόψω από τον Γκάβιν. Δεν ήμουν σίγουρη πως θα ήμουν σε θέση να το ξανακάνω για δεύτερη φορά.

Αποφάσισα να κάνω στον εαυτό μου τη χάρη να μην πάρω μία απόφαση άμεσα. Ήθελα να διατηρώ ακόμα την ελπίδα, όχι ότι τα πράγματα θα γίνονταν όπως πρώτα, μα ότι θα

μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε μία τελευταία φορά, πως θα δίναμε ένα τέλος αντάξιό μας, ένα τέλος της προκοπής. Ξέρω καλύτερα από τον καθένα ότι μερικές φορές η ελπίδα μπορεί να κρατήσει ζωντανό έναν άνθρωπο, ακόμη κι αν δεν γίνει ποτέ πραγματικότητα.

Άραγε ο Γκάβιν θα με αναζητούσε ακόμη, τρεις εβδομάδες και τέσσερις ημέρες έλειπα από την τελευταία μας επικοινωνία, ή θα τα είχε παρατήσει; Αν η κατάσταση είχε αντιστραφεί και ξαφνικά σταματούσε να μου στέλνει μείλ, πόσο θα μου έπαιρνε για να σταματήσω να περιμένω τα μηνύματά του;

Το τηλέφωνο χτύπησε αμέσως μόλις πάγκαρα έξω από το σπίτι μου. Παίρνω την τσάντα, κλειδώνω το αυτοκίνητο και βάζω το κλειδί στην μπροστινή πόρτα, με το προαίσθημα πως το τηλεφώνημα αφορούσε τον Ίθαν. Κάτι είχε συμβεί: ίσως να έκλαιγε, κλεισμένος στις τουαλέτες. Ή κάτι δεν θα πήγαινε καλά με τη φόρμα του, ίσως να είχε σκιστεί. Πώς είμαι τόσο σίγουρη ότι είχα βάλει τη σωστή φόρμα;

Ας είναι καλά, Θεέ μου, και ορκίζομαι πως δεν θα στείλω μήνυμα στον Γκάβιν, ούτε θα τον σκεφτώ ποτέ ξανά.

Μπαίνω τρέχοντας στο καθιστικό κι αρπάζω το τηλέφωνο, ενώ ταυτόχρονα αναρωτιέμαι για ποιο λόγο επέμενα να κάνω αυτές τις κάλπικες συμφωνίες με τον Θεό. Αν υπάρχει, λογικά είναι ευφυής — ίσως όχι επιτέδου Αϊνστάιν, αλλά πάντως κάποιος με βαθιά κατανόηση για τους ανθρώπους. Έπρεπε να είχε προσέξει το μοτίβο μέχρι τώρα: ποτέ δεν τηρώ τις συμφωνίες που κάνω μαζί Του. Κάθε φορά, αν μη τι άλλο, φέρεται με επιείκεια μαζί μου και σκέφτομαι, *Τη γλιτώσαμε και πάλι*. Και ξεχνώ την υπόσχεσή μου ή ανακαλύπτω ένα παραθυράκι από το οποίο μπορώ να ξεφύγω.

Σηκώνω το ακουστικό. «Παρακαλώ;»

«Η κυρία Κλέμεντς;»

«Η Ίδια».

«Είμαι η Ίζι, από το Φριθ Λέιν. Συναντηθήκαμε όταν ήρθατε στο σχολείο, πριν λίγο».

«Είναι καλά ο Ίθαν;» Σιχαίνομαι όλα αυτά τα προκαταρτικά που προηγούνται της ερώτησης, όλα αυτά τα ατέλειωτα δευτερόλεπτα άγνοιας.

«Εμ...» Η Ίζι φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν ξέρω».

«Τι εννοείς πως δεν ξέρεις;» έκανα οργισμένα.

«Υποθέτω ότι... ότι είναι μια χαρά. Δεν άκουσα το αντίθετο».

«Δηλαδή, δεν τηλεφωνείς για τον Ίθαν;»

«Όχι».

Αναστενάζω ανακουφισμένη και κάθομαι σε μία καρέκλα. «Ωραία. Πώς μπορώ να βοηθήσω, τότε;»

«Τηλεφωνώ σχετικά με τη Σόφι».

Σχετικά με τη Σόφι, η οποία δεν είχε ποτέ της προβλήματα και για την οποία δεν ανησυχούσα ποτέ. Ήμουν πάντα σίγουρη πως ήταν καλά. Νιώθω την καρδιά μου να βυθίζεται αργά-αργά προς το στομάχι μου, ενώ ο φόβος με κυριεύει.

Τα παιδιά των ένοχων μητέρων είναι αιχμάλωτα της μοίρας, αντιμέτωπα ανά πάσα στιγμή με κάποιο φανταστικό θανάσιμο κίνδυνο, που όμως μοιάζει τόσο αληθινός.

«Ήταν άρρωστη», είπε η Ίζι. «Φαίνεται πως είναι καλύτερα τώρα και λέει πως θέλει να μείνει στο σχολείο μέχρι να σχολάσει, ωστόσο είναι πολιτική μας να ενημερώνουμε τους γονείς».

«Έρχομαι να τη δω», απάντησα. «Πες της ότι ξεκινάω». Δεν πιστεύω ούτε λέξη από τη Λοβοτομημένη Ίζι, ειδικά όταν έχει να κάνει με την υγεία της κόρης μου. Θέλω να δω με τα ίδια μου τα μάτια αν η Σόφι είναι αρκετά καλά για να μείνει στο σχολείο. Κάτι που σήμαινε πως θα έκανα τη διαδρομή για ακόμη μία φορά. Και ύστερα για μία ακόμη, είτε για να πάρω και τα δύο παιδιά, είτε για να πάρω μόνο τον Ίθαν, σε περίπτωση που έπαιρνα νωρίτερα τη Σόφι. Φευγαλέα περνά από το μυαλό μου η ιδέα να τα πάρω και τα δύο τώρα προκειμένου να μην αναγκαστώ να πάω στο σχολείο αργότερα για τέταρτη φορά μέσα στην ίδια μέρα, ωστόσο συνειδητοποιώ ότι δεν γίνεται να χάσει ο Ίθαν το παιχνίδι, όχι αφού, αν μη τι άλλο, του

πήγα τη φόρμα του. Θα ανυπομονεί να παίξει ποδόσφαιρο ή κρίκετ ή ό,τι άλλο είναι να παίξουν σήμερα, περιμένοντας πως η μέρα θα εξελισσόταν φυσιολογικά, δίχως άλλα απρόοπτα.

Αποφάσισα πως όφειλα να περάσω από την οδό Έλμχερστ. Έπρεπε να φτάσω γρήγορα στη Σόφι, και αυτό ήταν πολύ πιο σημαντικό από τις φοβίες μου. Αν ο ξανθομάλλης αστυνομικός περίμενε ακόμη εκεί, θα έμενα ψύχραιμη και θα υποκρινόμουν πως δεν τον αναγνώρισα. Ή ίσως να του έκλεινα το μάτι. Μπορώ να φανταστώ την Κέιτ Ζίλμπερ να κάνει κάτι τέτοιο. Το κλείσιμο του ματιού δεν είναι παράνομο. Δεν θα μπορούσε να με προειδοποιήσει ή να με απειλήσει. Ένα κλείσιμο του ματιού δεν αποδεικνύει κάτι και, σε αυτή την περίπτωση, δεν είχα τίποτε να αποδείξω. Αφού έγινα καλή.

Η ρουτίνα, όταν παίρνω τη Σόφι και τον Ίθαν από το σχολείο τα απογεύματα, είναι πάντοτε η ίδια. Λαχανιασμένοι και αγκομαχώντας, βγάζουν τα παλτά και τα παπούτσια τους στο χολ, λες και απελευθερώνονται από κάποιες αόρατες αλυσίδες που τους κρατούσαν δεμένους για αιώνες, προτού χιμηξουν στο καθιστικό, κλείνοντας πίσω τους την πόρτα. Έχουν ένα επείγον ραντεβού με την τηλεόραση, το οποίο δεν μπορούν να χάσουν με τίποτα. Όσο για μένα, μένω πίσω για να μαζέψω τα ρούχα και να τα ρίξω, κολλημένα όλα μαζί από την υγρή λάσπη στις σόλες των παπουτσιών, στην ντουλάπα για τα παλτά. Το ξέρω, είναι περισσότερο μεταφορά της ακαταστασίας, παρά συγκύρισμα. Ο Άνταμ είναι υπομονετικός και πάντοτε περιμένει μέχρι να γεμίσει η ντουλάπα με μία άμορφη μάζα από ρούχα προτού παραπονεθεί. Κι όταν το κάνει, λέω, «Το ξέρω. Συγγνώμη, θα το τακτοποιήσω αύριο», ή θα ξεσπάσω λέγοντας, «Αν δεν σου αρέσει, φτιάξ' τα μόνος σου». Εξαρτάται από τη διάθεσή μου.

Από το σαλόνι ακούγεται η ακατάσχετη φλυαρία από το κανάλι CBBC. Είναι το σύνθημα για να στύψω χυμό και

να βάλω τα τοστ να γίνονται. Μόλις είναι έτοιμα, φωνάζω, «Έτοιμα τα τοστ!»

«Φέρ' τα εδώ!» φωνάζει η Σόφι. Είναι πιο δυναμική από τον αδερφό της, που την αφήνει να τον εκπροσωπεί σε όλες τους τις διαφωνίες με εμένα.

«Όχι!» φωνάζω με τη σειρά μου.

«Ναι! Αν θυμάσαι, μαμά, ήμουν άρρωστη. Νιώθω λιγάκι αδύναμη!»

«Ήσουν άρρωστη, αλλά τώρα είσαι καλά!»

Καλά ήταν και όταν έφτασα στο σχολείο για να τη δω. Με κοίταζε λες και ήμουν τρελή. Μου είπε πως δεν θα έφευγε με καμία κυβέρνηση για να πάει μαζί μου στο σπίτι και επέστρεψε στις φίλες της. Γύρισα με άδεια χέρια – ένας γονιός δίχως τα παιδιά του. Έπρεπε να πάω στο σχολείο για τέταρτη φορά προτού η Σόφι και ο Ίθαν καθίσουν αναπαυτικά στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, γεμίζοντας ανακούφιση κάθε εκατοστό του σώματός μου. Δεν μπορώ να ηρεμήσω αν δεν βρίσκονται κάτω από την ίδια στέγη με εμένα. Και αυτό ισχύει από τότε που αφήσαμε το Λονδίνο.

Η Κέιτ Ζίλμπερ έχει δίκιο: μάλλον θα πρέπει να πάω σε κάποιον ψυχολόγο. Είμαι υπερβολικά αγχωμένη. Μία φορά, καθώς περίμενα για να πάρω τα παιδιά, ένα απόγευμα, με έπιασε ταχυκαρδία επειδή ένας άντρας με κοίταξε με τρόπο που με έκανε να νιώσω άβολα: χαμογελώντας υποτιμητικά. Είναι ένας από τους Σούπερ Μπαμπάδες του σχολείου. Τον βλέπω συχνά να στέκεται πάνω στην ακριβή μπλε BMW του, στο σημείο της αυλής όπου περιμένουν οι πιο επιδεικτικοί από τους γονείς. Τα μαλλιά του είναι προσεκτικά χτενισμένα με σκάλες, με τρόπο που να φαίνεται φυσικός, κάτι για το οποίο δεν υπάρχει λόγος να σκεφτώ κάτι κακό, μα ωστόσο το κάνω. Υπάρχουν κάποια πράγματα που οι άντρες δεν πρέπει να κάνουν, και ένα τέτοιο χτένισμα ανήκει στην ίδια κατηγορία με την αφαίρεση της ηβικής τριχοφυΐας: είναι αστείο. Αν και δεν έχω δει τα παιδιά του, τα φαντάζομαι ως επαναστατημένους

εφήβους γεμάτους σκουλαρίκια και τατουάζ με τη φράση: «Ο μπαμπάς μου είναι κόπανος».

«Σε παρακαλώ, μαμά!» φωνάζει η Σόφι από το καθιστικό.

Θα μπορούσα να αρνηθώ και πάλι, μα δεν υπήρχε νόημα. Θα ενέδιδα, όπως έκανα πάντα. Δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο επιμένω να ασκώ το καθημερινό τελετουργικό μου και να τοποθετώ τα πιάτα και τα ποτήρια στο τραπέζι της κουζίνας, μπροστά από δύο καρέκλες. Ίσως επειδή αγαπώ τη φαντασίωση πως τα παιδιά μου θα έρθουν τρέχοντας στην κουζίνα για να μιλήσουμε και θέλω να δημιουργήσω τις συνθήκες που θα κάνουν κάτι τέτοιο δυνατό. Βλέποντας το τοστ και τον χυμό πάνω στο τραπέζι, αισθάνομαι πως είμαι μία καλή μητέρα.

Δεν έχουμε πολλούς κανόνες στο σπίτι μας. Και αυτοί οι λίγοι που έχουμε —όπως ότι απαγορεύεται να τρώμε στο σαλόνι— σπάνε κάθε μέρα. Ο Άνταμ πιστεύει πως είναι ανόητο και ασυνεπές να απαγορεύουμε πράγματα που δεν εγκρίνουμε αλλά στη συνέχεια να τα επιτρέπουμε. Είμαι διχασμένη: εκτιμώ τους ανθρώπους που δεν περιορίζονται από κανόνες και κρυφοχαίρομαι όποτε τα παιδιά μου δεν με υπακούν. Αν πίστευα πως ήμουν ένα χρήσιμο και λειτουργικό γρανάζι της κοινωνίας, με έναν ισχυρό κώδικα ηθικής, ίσως και να αισθανόμουν διαφορετικά. Ποια είμαι εγώ που θα πω σε κάποιον πώς θα συμπεριφερθεί;

Πηγαίνω τα τοστ και τον χυμό στο καθιστικό. Η Σόφι μου κάνει νόημα να μη μιλήσω προτού προλάβω να πω λέξη. Τα μάτια της, όπως και τα μάτια του Ίθαν, είναι κολλημένα στην οθόνη της τηλεόρασης. Προτού φύγω από το δωμάτιο, πετάω ένα, «Ευχαριστώ, μητερούλα μου».

«Ναι, μαμά, ευχαριστώ», λέει ο Ίθαν. Τρεις ολόκληρες λέξεις. Καταπληκτικό. Ο Ίθαν και η Σόφι χάνουν την ικανότητά τους να μιλούν για μιάμιση ώρα μετά το σχολείο. Ξαναβρίσκουν τη φωνή τους στο δείπνο, και δεν κλείνουν το στόμα τους προτού κοιμηθούν.